

ת"פ (ראשון לציון) 25715-01-23 - מדינת ישראל נ' מור-דוד ברנס

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 25715-01-23 מדינת ישראל נ' ברנס

בפני כבוד השופטת הבכירה, טל אוסטפלד נאוי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מור-דוד ברנס

הנאשם

גזר דין

כתבי האישום

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעובדות שני כתבי אישום כדלקמן:

א. **ת"פ 25715-01-23** - הנאשם הורשע בביצוע עבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם ואשתו התגוררו בעיר ראשל"צ, ולהם שני כלבים מסוג מעורב (להלן: "**הכלבים**").

ביום 5.7.21 בשעה 12:15 לערך, הגיע המתלונן 1 עם בתו הקטינה, ילדת שנת 2014, (להלן: "**המתלוננים**") לבית אימו שהתגוררה בשכנות לנאשם.

בכניסה לבית, הבחינו המתלוננים בנאשם ובכלבים כשהם משוחררים, ללא רצועה וללא חסם פה. בשל חששה של המתלוננת הקטינה, שאל המתלונן את הנאשם מדוע הכלבים אינם רתומים ברצועה, ואמר שבפעם הבאה יזרוק אבן על הכלבים, כדי שיתרחקו מביתו. הנאשם השיב שהוא שיזרוק את האבן על המתלונן, והצדדים החלו לגדף זה את זה.

בהמשך, הלכו המתלוננים לעבר מעלית הבניין ואשת הנאשם צעקה לעברם. אז, אחד הכלבים רץ אל עבר המתלוננת, והמתלונן התכופף והזיזו באמצעות ידו, תוך שהמתלוננת הסתתרה מאחוריו. בתגובה, הכה הנאשם מכת אגרוף לפלג גופו העליון של המתלונן ואשתו

ריססה גז פלפל על המתלוננים.

כתוצאה מכך, התקשו המתלוננים בראייתם ולמתלון נגרמו סימן כחול ושטפי דם סמוך לעינו הימנית.

ב. **ת"פ -34581-12-22-** הנאשם הורשע בביצוע עבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

ביום 17.4.22 בשעה 21:00 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכבו ליד ביתו, באופן מהיר ופרוע בכך שבמהלך הנסיעה הרים את בלם היד. לאחר מכן, החנה את הרכב במקום.

המתלון 2, שנכח במקום עם אשתו וביתם התינוקת, ניגש לנאשם, העיר לו על אופן נהיגתו ונוכחות ילדים במקום. הנאשם, קילל את המתלון בשפה הרוסית, אמר: "מה אתה יכול לעשות", הכה בראשו באמצעות קופסת מטרנה ובעט בחזהו. כתוצאה מכך, נפל המתלון על הרצפה. אז, בעט הנאשם בשנית במתלון בגבו, עד שעוברי אורח הפרידו בין השניים.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלון שפשופים מדממים ברגלו, בגבו, ובפניו. עוד, חולצתו של המתלון נקרעה ומסך הטלפון הסלולארי - התנפץ. במהלך האירוע נגרם לנאשם שבר קטן באצבע.

רישום פלילי

2. אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות בפלילים.

הסכמות הצדדים

3. הצדדים הסכימו כי שירות המבחן יערוך תסקיר בעניינו של הנאשם ויבחן, לבקשת ההגנה, את שאלת ביטול ההרשעה. המאשימה ציינה כי היא מתנגדת לביטול ההרשעה ובכוונתה לעתור לעונש מאסר, לצד מרכיבי ענישה נלווים הכוללים פיצוי. עוד הוסכם, כי במסגרת טיעוני הצדדים לעונש יוגש תצהיר נפגע עבירה וכי ההגנה תטען שאף הנאשם נפגע במהלך התקיפה ותגיש מסמכים רפואיים רלוונטיים.

בדיון טיעוני הצדדים לעונש, זנחה ההגנה את עתירתה לביטול הרשעה והנאשם הופנה לממונה על עבודות השירות.

הממונה על עבודות השירות

עמוד 2

4. בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 12.1.25, נמצא הנאשם כשיר לשאת בעונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

שירות המבחן

5. בתסקיר שהוגש ביום 12.9.24 צוין כי הנאשם כבן 35, נשוי ואב לשלושה ילדים קטינים. הנאשם השלים 12 שנות לימוד, שירת בצבא ובמהלך שירותו נדון לעונשי מאסר בפועל. כיום, מתמודד הנאשם עם חובות כלכליים.

6. הנאשם התקשה להתייחס למתואר בכתבי האישום, צמצם וטשטש התנהלותו וטען כי אינו זוכר בבהירות את האירועים. עוד התקשה להרחיב בעניין בחירותיו לנקוט באלימות ונטה להשליך את הסלמת האירועים על נפגעי העבירות. לטענת הנאשם חש איום ופגיעה ולמעשה התגונן מפני המתלוננים. הנאשם התקשה לגלות אמפתיה, הביע כעס כלפי המתלוננים ועל כן, לא עלה בידי שירות המבחן להעמיק עם הנאשם באשר לנסיבות ביצוע העבירות.

7. שירות המבחן ציין כי הנאשם התקשה לשתף פעולה באופן מלא ולקיים שיח ענייני, התקשה לתת אמון וגילה התנגדות וחשדנות מול שירות המבחן. הנאשם התקשה לענות על שאלות בעניין העבירות ובאשר לדפוסי התנהגותו או שענה באופן חלקי ומגמתי תוך שטען כי הוא סובל מבעיות זיכרון.

8. הנאשם הביע נכונות מילולית להשתלב בהליך טיפולי ואולם שירות המבחן התרשם כי הוא מתקשה להבין לעומק את קשייו ודפוסיו, ייתכן כי הוא מונע מתוך חשש מההליך הפלילי ואינו בשל בעת הזו להשתלב בטיפול.

9. שירות המבחן סבר כי הסיכון מהנאשם להישנות ביצוע עבירות אלימות הוא בינוני והחומרה הצפויה הינה נמוכה.

10. על כן, ובשים לב לשיתוף הפעולה החלקי והמגמתי מצד הנאשם, ונוכח התרשמות כי בעיתוי הנוכחי הנאשם אינו בשל לערוך שינוי בהתנהלותו, לא בא שירות המבחן בהמלצה שיקומית.

11. באשר לביטול ההרשעה ציין שירות המבחן כי הנאשם לא נטל אחריות על התנהלותו, לא הביע אמפתיה כלפי הנפגעים ולא הציג מסמך המעיד על פגיעה קונקרטית. על כן לא בא בהמלצה לביטול ההרשעה.

ראיות לעונש

במסגרת טיעוני הצדדים לעונש הוגשו המסמכים כדלקמן:

12. מטעם המאשימה:

ת/1- תצהיר נפגע עבירה (ת"פ 25715-01-23) ממנו עולה כי בתו של המתלון סובלת מחרדות קשות, חוששת מכלבים ואיבדה אמון באביה. הקטינה הופנתה לפסיכולוג ולרכיבת סוסים טיפולית. לטענת המתלון, הם חוששים להגיע למקלט משותף בזמן אזהרה, מחשש לפגוש שוב בנאשם ובת זוגו. עוד צורפו מסמכים רפואיים מיום 5.9.24 ומיום 11.7.24, לפיהם הופנתה הקטינה לטיפול רגשי.

ת/2- מסמכים רפואיים של המתלון אנדריי שרקוביץ' (המתלון בת"פ 25715-01-23) מיום 5.7.21, מהם עולה כי נחבל בראש בעין עקב מעורבות בקטטה. עוד צוין כי רוסס גז פלפל לאזור פניו. בתמונות שצורפו נראית נפיחות כחולה מתחת לעין ימין ושריטות.

ת/3- מסמכים רפואיים לפיהם נגרמו למתלון (ת"פ 34581-12-22) חבלות של נפיחות בראש, שפשופים בגפיים, חבלות קהות ותוצאות תקינות של בדיקה נוירולוגית.

13. מטעם ההגנה הוגשו:

נ/1- תמונות המתעדות את חבלות הנאשם לאחר האירוע- שריטה מעל ומתחת לעין.

נ/2- מסמך רפואי מיום 5.7.21 ממנו עולה תלונת הנאשם כי נחבל בכתפו ובשוק השמאלית, רוסס בגז פלפל, פרק את הכתף, טופל במתלה והופנה לפיזיותרפיה.

נ/3- טופס הסדר מותנה, מיום 31.12.23, בין המאשימה לבת זוגו של הנאשם- לפיו עניינה של בת הזוג הסתיים בהסדר. עוד הוגש טופס הסדר, מיום 30.8.22, בין הנאשם למאשימה- הסדר שבסופו של יום לא נחתם.

נ/4- ספח תעודת הזהות המעיד על גילאי ילדיו של הנאשם.

נ/5- אישור המוסד לביטוח לאומי המעיד כי אשת הנאשם אינה עובדת.

נ/6- אישור רפואי מיום 17.4.22 לפיו הנאשם ביקר בבית חולים נוכח כאבים בחזה, מכה ביד ימין ונמצא כי שבר אצבע.

נ/7- אישור המוסד לביטוח לאומי על נכות רפואית משוקללת של הנאשם, בשיעור 10%.

טיעוני הצדדים לעונש

תמצית טיעוני המאשימה

עמוד 4

14. בטיעוניה עמדה המאשימה על הערכים המוגנים שנפגעו, חומרת העבירות והעובדה כי אף לאחר שנחקר הנאשם במשטרה בגין כתב האישום הראשון בזמן, לא נרתע וביצע את העבירה הנוספת.

המאשימה ביקשה לקבוע את מתחם העונש ההולם בין 8 חודשי מאסר ל-18 חודשים, והגישה פסיקה לתמיכה בעתירתה. עוד, הפנתה לתסקיר שירות המבחן לפיו הנאשם אינו מבין את חומרת מעשיו ואינו נוטל אחריות מלאה.

לאחר ששקלה המאשימה את השיקולים לחומרה ולקולה, עתרה לגזור על הנאשם עונש מאסר לתקופה של 9 חודשים- בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי לשני המתלוננים.

תמצית טיעוני ההגנה

15. ההגנה פתחה והזכירה כי ראשיתו של האירוע בת"פ 25715-01-23- היא פניית המתלונן לנאשם תוך איום בזריקת אבן על כלביו, ובהמשך המתלונן הוא שהזיז את הכלב שרץ לעברו. ההגנה ביקשה להבהיר כי הנאשם לא תקף את המתלוננת, קש"י הראיה שנגרמו לה לא באו כתוצאה ממעשיו, וכי החבלות שנגרמו למתלונן בעינו לא נגרמו בעקבות מכת האגרוף שהכה הנאשם.

לשיטת ההגנה, כלל הנסיבות המתוארות בכתב אישום (ת"פ 25715-01-23) מצדיקות ניהול ההליך ביחידת ההסדרים המותנים ואך בשל ביצוע העבירה הנוספת (ת"פ 34581-12-22), לא הסתיים ההליך שם.

עוד טענה ההגנה כי עקרון אחדות הענישה מחייב, למען מראית פני הצדק, נקיטת ענישה דומה בין הנאשם לבת זוגו, כאשר ההליך בעניינה הסתיים ביחידת ההסדר המותנה.

הסנגור ציין כי הנאשם הוא המפרנס היחיד במשפחתו, כך שענישה לתקופה ממושכת תפגע בפרנסת המשפחה, ועל כן לשיטתו, יש לחרוג משיקולי הענישה.

לטענת הסנגור, הנאשם (בת"פ 34581-12-22) נפגע במהלך התקיפה ונגרם לו שבר באצבע.

הסנגור הוסיף כי הנאשם הודה בעובדות כתבי האישום מתוקנים, חסך בזמן שיפוטי ובהעדת העדים, ובכך מגולמת נטילת האחריות.

ההגנה ביקשה להעמיד את מתחם העונש ההולם בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר בפועל ולגזור על הנאשם עונש של"צ בהיקף נרחב, כך שתעסוקתו לא תפגע.

16. לבסוף שמעתי את הנאשם עצמו שהביע חרטה על מעשיו.

עמוד 5

דין

17. הנאשם במעשיו, פגע בערכים המוגנים וביניהם כבודם, ביטחונם האישי, ושלוות נפשם של המתלוננים.
18. בתי המשפט רואים בחומרה רבה את עבירות האלימות במרחב הציבורי. יפים לעניין זה דברי בית המשפט העליון ברע"פ 7645/20 כהן נ' מ"י (18.11.20) **"למרחב הצר תופעת האלימות במרחב הציבורי גואה ופוגעת פגיעה קשה בתחושת הביטחון המוקנית לכל אדם להתהלך חופשי, מבלי שיחוש פחד או חשש שמא ייפול קורבן לתקיפה ספונטנית אלימה"**.
19. בע"פ 8991/10 מכבי נגד מ"י (27.10.11), הדגיש המשפט העליון כי על בתי המשפט להחמיר בענישה על מנת להוקיע תופעה זו:
- "בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות"**.
20. בענייננו, מדובר בשני אירועי אלימות במרחב הציבורי שהסלימו לאחר חלופת דין ודברים, בין הנאשם לאחרים- שאינם מוכרים לו.
- האירוע הראשון בזמן, ת"פ 25715-01-2, החל לאחר בקשת המתלון מהנאשם כי ירתום את כלביו ברצועה עקב חששה של בתו- קטינה כבת 7. לאחר הטחת קללות הדדיות ולאחר שהמתלון והבת ביקשו לעזוב את המקום ופנו למעלית, אשת הנאשם החלה לצעוק ואחד הכלבים רץ לכיוון הקטינה. המתלון הזיז את הכלב ואז תקף אותו הנאשם במכת אגרוף.
- האירוע השני בזמן, ת"פ 34581-12-22, התרחש כתשעה חודשים לאחר הראשון, ולאחר שהנאשם ביקש להפנות עניינו הראשון ליחידת ההסדר המותנה (נ/3). הנאשם נהג ברכב באופן פרוע, ולאחר שהמתלון העיר לו על כך, הכה אותו הנאשם בראשו באמצעות קופסת מטרנה, בעט בחזהו ולא הסתפק בכך אלא המשיך ובעט בגבו בעודו שרוע על הרצפה.
- הנאשם לא הפסיק את האלימות ביוזמתו, אלא עוברי אורח נחלצו להגנת המתלון והפרידו בין השניים. מעוצמת הבעיטות נקרעה חולצתו של המתלון והטלפון הנייד התנפץ. כמו כן, במהלך האירוע עצמו, נפגע הנאשם בעצמו ושרר את אצבעו. יוער כי כתב אישום זה מתאר אירוע אלימות נמשך ומבטא הסלמה בהתנהלותו של הנאשם ביחס לאירוע האלימות הראשון, בו היה מעורב.
21. שני אירועים אלה, מצביעים על מסוכנותו של הנאשם כאשר הערות מעוברי אורח גורמות לו

לאיבוד שליטה ולנקיטת אלימות משולחת רסן. לא ניתן להקל ראש במעשיו של הנאשם, כאשר צבר המעשים מלמד על כי התנהלות בריונית במרחב הציבורי. הנאשם כשל, לא פעם אחת ונקט באלימות כלפי זרים, כאשר כאמור האירוע השני לא פסק אלא אחרי שעוברי אורח נאלצו להתערב.

22. נתתי דעתי לנזק שנגרם למתלוננים, בהיות תקיפת הנאשם הובילה לחבלה בגופם (ת/2, ת/3). עוד נתתי דעתי לנזק הפוטנציאלי שיכול היה להיגרם למתלונן (ת"פ 34581-12-22) כתוצאה מהתלקחות יצריו של הנאשם, אשר לא עמד לו כוחו לעצור בעצמו ונזקק, כאמור, לאחרים שיעמדו חוצץ והפרידו בינו למתלונן.

23. לא מצאתי לקבל טענת ההגנה להדדיות בענישה, משאין בעובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 34581-12-22 (האירוע השני), נסיבה המלמדת על הדדיות כלשהי.

אמנם הצדדים הסכימו כי אף הנאשם נפגע במהלך התקיפה והוגשו מסמכים רפואיים רלוונטיים, אך לא הוסכם כי המתלונן הוא שגרם לשבר. על כן, יש לשקול את הנזק לאצבע אך לא ניתן לומר כי התקיפה היתה הדדית.

24. אבהיר כי בהתאם לסעיפים 40(ד), 40(ב)(1) ו- 40(ב)(2) לחוק העונשין- משהודה הנאשם בעובדות כתב אישום, באפשרותו להביא ראיות מטעמו, ואולם כלל הראיות יובאו בכפוף לעובדות העולות מכתב האישום בו הודה. כך שבשלב זה אין באפשרות לטעון כי המתלונן הוא שגרם לנאשם לשבר באצבע.

25. באשר לעניינה של אשת הנאשם ושותפתו לעבירה בת.פ. 25715-01-23, אשר הסתיים בהסדר מותנה, הרי שלא מדובר בפגיעה ולו למראית עין בצדק ואין בנתון זה כדי להעלות או להוריד לעניין מתחם הענישה. שהרי, גם עניינו של הנאשם היה מסתיים בדרך זו לולא היה מעורב בפלילים בהליך הנוסף (ר' והשווה ת"פ (ראשל"צ) 76373-07-19 מ"י נ' מזרחי (14.9.21)- שם נטען על ידי הנאשם כי כנגד אחרים הסתיים אותו הליך, אותו כתב אישום, בהסדר מותנה, ולכן שיקולים אלה יהיו בעלי משקל לקביעת המתחם, עם זאת, אין הדבר דומה לעניין שלפניי, משהנאשם בעניינו מעורב בפלילים בהליך נוסף. יחד עם זאת, שקלתי את העובדה כי הנאשם אכן הופנה ליחידת ההסדר המותנה.

26. בטרם אפנה למדיניות הענישה הנוהגת אזכיר כי "קביעת מתחם העונש ההולם איננה עניין אריתמטי וכי לבית המשפט נתון בהקשר זה מרחב מסוים של גמישות" (ר' ע"פ 3877/16 פאדי ג'באלי נ' מ"י (17.11.16)), בהיות המתחם מגלם שיקולים נוספים- מדיניות ערכית ונסיבות המקרה המסוים ובכלל זה, הנזק שנגרם, הנזק שצפוי היה להיגרם, משך האירוע, היקף האירוע, חומרת האלימות שננקטה ועוד, אשר מדיניות הענישה היא רק אחד מהם.

27. עיינתי בפסיקה הרחבה אליה הפנו הצדדים בטעוניהם וכן בפסיקה נוספת וניתן לומר כי קשת הענישה רחבה ביותר. ראו למשל:

א. רע"פ 4473/24 **גאורגי גנידזה נ' מ"י** (30.5.24) המבקש הורשע בביצוע שתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בגין כך שפעל באליומות כנגד שני מתלוננים, בעקבות סכסוך שהתגלע ביניהם במסעדה. לאחר שאחד מהמתלוננים הופל לרצפה על ידי המבקש וחבריו, המבקש המשיך ותקף אותו, כך שחבט בו בעין בעודו על הרצפה. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש ההולם בין 12 חודשי מאסר ל- 24 חודשים, וגזר על המבקש 12 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, ובית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור.

ב. רע"פ 7645/20 **כהן נ' מ"י** (18.11.20), המבקש הורשע בביצוע עבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, בכך שבעת שנסע באוטובוס, ביקש ממנו המתלון להנמיך את קולו. בתגובה לכך איים עליו המבקש, קילל אותו ובעט בפלג גופו האמצעי. בהמשך חנק אותו והיכה בפניו, כך שנגרמו לו חבלות. בית משפט השלום הרשיע את המבקש וקבע את מתחם העונש ההולם בין מאסר שניתן לרצות בדרך של עבודות שירות לבין 10 חודשי מאסר בפועל. בסופו של יום, בשים לב לעברו הפלילי נגזרו על המבקש 7 חודשי מאסר ויום ולאחר הפעלת מאסרים מותנים, נקבע כי עליו לרצות 12 חודשי מאסר ויום. בית המשפט המחוזי החמיר בעונש, העמיד את תקופת המאסר על 15 חודשים, והפעיל את המאסרים המותנים, כך שבסה"כ נגזרו על המבקש 27 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור, תוך שציין כי **"מעשיו של המבקש חמורים הם ויש בהותרת העונשים על כנם משום העברת מסר המגנה התנהגות אלימה מעין זו, מתוך תקווה שיש בכך כדי לתרום למיגור תופעות אלה ולשמור על ביטחון הציבור"**.

ג. עפ"ג (מרכז) 62432-09-17 **אלוחידי נ' מ"י** (19.12.17), בית המשפט דחה את ערעור הנאשם עליו נזר עליו 11 חודשי מאסר בגין ביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בכך שסטר לאחד העובדים במאפייה בגין סירובו לקבל שטר כסף קרוע. העונש נגזר, בין היתר, בשים לב לעברו הפלילי המכביד של הנאשם בגינו אף ריצה מאסרים מאחורי סורג וברית, תסקיר לא חיובי והתמכרות לסמים ולאכזריות.

ד. עפ"ג (ת"א) 51112-03-22 **סויסה נ' מ"י** (12.7.22) הורשע המערער בביצוע עבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, בגין כך שחבט במתלון באמצעות מכת אגרוף בפניו, גרם לו לנפיחות ולאחר מכן איים עליו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין 5 חודשי מאסר בעבודות שירות לבין 15 חודשים. בסופו של דבר בשים לב לעבר הפלילי, מצב רפואי וכלל נסיבותיו של הנאשם, נגזרו 7 חודשי מאסר בפועל, הופעלו שני מאסרים מותנים, כך שקבע כי הנאשם ירצה 10 חודשי מאסר. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה.

28. יוער כי לא מצאתי כי פסק הדין בת"פ (ראשל"צ) 15201-06-17 **מ"י נ' גילי** (1.3.21) אליו הפנתה ההגנה רלוונטי לענייננו - הן מבחינת המתחם שנקבע והן מהעונש שנגזר. שם מדובר בנאשם שהכה את המתלון מכה אחת, חדל ממעשיו מיזמתו ואין המדובר באליומות נמשכת-

בשונה מהעניין שלפניי. כמו כן, שם קיימת היכרות בין הנאשם למתלונן, בשונה מהנאשם שלפניי שתקף אנשים אקראיים שפגש בדרכו, כך שלא ניתן ללמוד ממתחם העונש ההולם שנקבע. כך אף באשר לעונש עצמו, שכן הנאשם שם שולב בהליך שיקום, שיתף פעולה עם שירות המבחן, הביע אמפתיה למתלונן והכיר בנזק שנגרם לו. בשונה מהנאשם שלפניי.

29. משהצדדים טענו למתחם עונש הולם אחד, אקבע מתחם אחד לשני כתבי האישום. **לאחר ששקלתי את כלל הנסיבות, מצאתי לקבוע את מתחם הענישה ההולם בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.**

עונשו של הנאשם

30. לא מצאתי הצדק לסטייה ממתחם העונש ההולם.

31. לקולת העונש התחשבתי בתיקונם של כתבי האישום באופן משמעותי, בהודאת הנאשם בביצוע המעשים, נטלת האחריות, הבעת החרטה, החיסכון בזמנם של המתלוננים והשבר שנגרם לו.

32. עוד נתתי דעתי לעובדה כי אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות בפלילים, לחלוף הזמן ולכך כי מאז לא נפתחו לנאשם תיקים נוספים.

33. לצד נתונים מקלים אלה לא ניתן להתעלם מהתרשמות שירות המבחן כי הנאשם מצמצם ומטשטש התנהלותו במהלך האירועים, ומשליך הסלמתם על נפגעי העבירות. הנאשם התקשה לגלות אמפתיה למתלוננים והתקשה לשתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן.

אומנם הנאשם הביע נכונות מילולית להשתלב בהליך טיפולי, אך שירות המבחן התרשם כי הוא מתקשה להבין לעומק את קשייו ודפוסיו וייתכן שהוא מונע מתוך חשש מההליך הפלילי. על כן העריך שירות המבחן כי הנאשם אינו בשל בעת הזו להשתלב בהליך טיפולי.

34. עוד יש לתת את הדעת לכך שאת העבירות בת"פ 34581-12-22 (האירוע השני בזמן) ביצע הנאשם שעה שעניינו הופנה ליחידת ההסדרים המותנים. לא היה די בחקירתו במשטרה והפנייתו ליחידת ההסדרים המותנים כדי להרתיעו מפני נקיטת אלימות נוספת ולא ניכר כי הנאשם הפנים את חומרת מעשיו.

35. באשר לטענת ההגנה לאחידות הענישה, הרי שטענה שכזו אינה יכולה לעמוד מקום בו הנאשם הורשע באירוע נוסף.

ראוי להזכיר "עיקרון אחידות הענישה אינו עומד לבדו, והשיקול בדבר אחידות הענישה הינו שיקול אחד מבין מכלול השיקולים שעל בית המשפט לשיקול על מנת להגיע לתוצאת מאוזנת המגשימה את תכלית ההגנה על עניינו של הציבור והפרט" (ר' לעניין זה ע"פ 1074/22 לואי מוחסן נ' מ"י (20.07.2022) (והפניות הנזכרות שם).

אבהיר כי על אף עקרון אחדות הענישה, לא מצאתי כי ניתן לגזור גזירה שווה בין הנאשם לבת זוגו, משהנאשם הורשע במסגרת אירוע נוסף באותה העבירה בדיוק וניכר כי לא הפנים חומרת מעשיו. כמו כן, צירופם של שני הליכים חמורים כל אחד כשלעצמו, מלמד על חומרה רבה מצטברת, ובנסיבות אלה יש להעדיף את עיקרון הענישה האינדיווידואלית. פער הענישה בין הנאשם לבת הזוג אינו פער ענישה חריג (ר' והשווה למשל עם ע"פ 804/22 **אסדודי נ' מ"י** (3.5.23)- שם נקבע כי מראית פני הצדק מחייבת פער ענישה מתון בין מי שנדון ל-32 חודשי מאסר לבין מי שנדון ל-8 שנות מאסר). קל וחומר כאשר מלכתחילה לו היה מואשם רק באירוע אחד, אף עניינו היה מסתיים בהסדר מותנה, כפי שהסתיים ענינה של האשה.

36. לבסוף אציין כי נתתי דעתי למצבו הרפואי של הנאשם (נ/7), לפגיעה הצפויה במשפחתו שעה שהוא המפרנס היחיד (נ/5) ולעובדה כי ילדיו פעוטות (נ/4). אמנם נסיבה זו אינה בעלת מעמד בכורה על פני יתר שיקולי הענישה, אך בנסיבותיו של הנאשם יש לשקול זאת לקולה. יחד עם זאת, לא מצאתי לגזור גזירה שווה מעניינו של הנאשם בע"פ 6162/21 **אזיזוב נ' מ"י** (9.3.22) אליו הפנתה ההגנה. שם דובר על קטינים שיועברו למשפחות אומנה עת אביהם ירצה עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. לא כך, בעניינו כאשר הנאשם שלפני יישא בעונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

37. על אף שנקבעו מתחמי ענישה נפרדים לשני כתבי האישום, מצאתי כי יש לגזור עונש אחד, בהתאם לסעיף 40(ב) לחוק העונשין, ובכך אף לגלם את ההקלה בעונש לאור כלל נתוניו ונסיבותיו של הנאשם.

38. באשר לרכיבי הענישה הכלכליים, הנני מתחשבת במצבו הכלכלי של הנאשם בקביעת שיעור הקנס.

סוף דבר

39. לאור האמור, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. מאסר לתקופה של 5 חודשים שירוצו בדרך של עבודות שירות. על הנאשם להתייצב לתחילת ריצו העונש ביום 26.3.25 בשעה 08:00 בבוקר, ביחידת ברקאי - עבודות שירות - שלוחת מרכז - רח' סלמה 53 ת"א, בניין משרד הפנים.

מובהר לנאשם כי היה ולא ישלים מכל סיבה שהיא את עבודות השירות, ימשיך וירצה את העונש מאחורי סורג ובריח.

ב. מאסר לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירות אלימות.

ג. פיצוי למתלוננים: מר אנדריי שרקוביץ- ע"ת 2 בת"פ 25715-01-23 ולמר אלכסנדר

גוטמן בת"פ 34581-12-22 **בסכום של 2,500 ₪ לכל אחד**. הסכום ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.3.25 ובכל 1 לחודש שלאחריו. הפיצוי יופקד במזכירות ביהמ"ש. המאשימה תעביר פרטי המתלוננים למזכירות ביהמ"ש בתוך 10 ימים. ד. קנס בסך של 1,500 ₪ או 21 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.3.25 ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם תשלום במועד- תעמוד היתרה לפירעון מיידי ותועבר לגבייה באמצעות המרכז לגביית קנסות.

היה והופקד פיקדון - יועבר ע"ח הפיצוי ובכפוף להוראות כל דין.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"א שבט תשפ"ה, 09 פברואר 2025, בנוכחות הנאשם וב"כ הצדדים.